

ХІХ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
17 МАРТ - 31 МАРТ 1979 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

K 7/M 45

120000868637

5 1/2 2 1/2
1 1/2 1/2

1052 1/2 1053

**ХІХ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1979 год.**

Посветен на 35-годишнината на
социалистическата революция в
България

СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Диригент — з. а. **ДИМИТЪР МАНОЛОВ**

**Регионална библиотека
"Любен Каравелов"**

120000868637

27 март — вторник Начало — 19,30 ч.
Зала — Дом на културата

447928

АЛЕКСАНДЪР ТАНЕВ —

„Строителна музика“

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ —

Концерт за пиано

и оркестър № 2, оп. 22

Vigorouso ma non troppo
allegro

Andante cantabile

vivace scherzando

tempo primo

Allegro con fuoco

Солист — АНРИ ГОТИЕ —

Швейцария

АЛЕКСАНДЪР ЙОСИФОВ —

Симфония № 5 „Аспарух“

Andante. Allegro

Andante

Vivace

АЛЕКСАНДЪР ТАНЕВ (1928)

„СТРОИТЕЛНА МУЗИКА“

Завършил Юридически факултет през 1950 г. и Консерватория (1957), Ал. Танев защитава с убедителна музикално-художествена „иледоария“ своите творчески позиции в българската музикална култура (особено що се отнася до неговия актив във вокалната и хорова музика и разбира се, в сферата и на по-крупните музикални форми). А те са резултат от неговото схващане за изкуството, за мястото на твореца в него: „За мен изкуството е трибуна за мнрогледа на твореца и средство за въздействие, за убеждаване. Творческият процес винаги трябва да бъде обгръщан от топлината на вярата, че това, което правиш, е необходимо за човека, за твоя народ и отечество. Творчеството е и отговор на чувството за обществен дълг...“

Автор на „Симфонията“, Сюита за хор и симфоничен оркестър, клавирен албум „Легенди за България“, вокализаци за мъжки хор и ударни инструменти „Летопис на свободата“, „Рондо-скерцандо“ за тромбон и оркестър, Концерт за ударни и духови инструменти, „Строител на музика“, „Дивертименто-концертаите“ за пиано и оркестър, Багатели за струнен оркестър и др., Ал. Танев демонстрира широк жанров обхват на своето творчество. Жанровата широта определя и тематичното богатство — интерес както към историко-патриотичната тематика в нейната многоплановост, така и към съвременната тема. А музикалната мисъл на композитора е белязана от особен

оттенък на импровизационност, свобода на формите по отношение на нейните интонационни и метроритмични реализации — едва ли съществува произведение на Танев, в което поне една част да е издържана в една и съща метрична пулсация.

„СТРОИТЕЛНА МУЗИКА“ за симфоничен оркестър е непосредствен резултат от желанието на автора да откликне по свой собствен път на един актуален проблем — строителството. И въпреки очевидните рискове, криещи се в реализацията на тази тематична идея, Танев създава една твърде убедителна като художествено внушение творба. Произведението притежава стройна архитектуроника, с ясно очертани елементи на рондообразност. Монументалността на музикалната идея е реализирана посредством динамична смяна на музикални епизоди-дялове, имащи общи тематични пунктове (те естествено асоциират с представите ни за динамиката на строителното ежедневие). Особеност на цялата форма е рамкирането на епизодите с ярък музикално-тематичен материал, съчетан на места с алеаторни и сонористични елементи (особено изразени в първия епизод).

ПАНЧО ВЛАДИГЕРОВ (1899—1978)

КОНЦЕРТ ЗА ПИАНО № 2

Ако е необходимо с няколко думи да се направи лаконична характеристика на музикално-постичния свят на доайъна на българската музика Панчо Владигеров, вероятно тя ще варира около следните понятия: неутолима виталност, пищност на музикалните форми, особен рубенсов темперамент. Без амбиции за

изчерпателност, тези моменти от естетиката на Владигеров са част от музикалното откровение на композитора, което в нито един момент от неговата огромна творческа практика не изгубва своето очарование, искреност и непосредственост. И до последния си жизнен и творчески дъх Владигеров не престава да гледа на света с всепоглъщащите очи на дете, търсещи и очакващи, откриващи за себе си и за хората нови светове, нови хоризонти. . .

Признание Владигеров получи не само в България. Той и сега остава един от най-изпълняваните български композитори в чужбина. Още в 1956 год. Шостакович го причислява към световния композиторски елит наред с Бела Барток, Бенджамин Бритън, Джордж Гершуин, Игор Стравински, Артур Онегер. Арам Хачатурян ще причисли неговите музикални творби към „класиката на световната музика“, Т. Хренников ще го нарече „бележит композитор на съвременността“.

Погледът към отделните жачрове в музикалното творчество на П. Владигеров дава в обобщена форма еволюцията на неговия стил — така цялостна е творческата изява на композитора във всяка сфера на музикалното изкуство (било в жанра на камерно-инструменталната музика, или в симфоничния, оперния и инструменталния концертен жанр). Подобна възходяща линия може да се открие и в концертите за пиано и оркестър на Владигеров. Нейното начало е през 1918 година с Първия клавирен концерт на деветнайсетгодишния композитор, който донася на младия автор Менделсоновата награда. Преход към класическия Третия концерт е Вторият (1930 г.), в който процесът на насищане на музикално-

интонационната тъкан с народно-песенно съдържание, на усъвършенстване на формалната организация все повече ще се задълбочава, но не ще успее да преодолее някои несъвършенства от структурно и стилово естество. И въпреки че във Втория клавирен концерт Владигеров използва популярни народни песни (II ч. — „Заплакала е Стара планина“, III ч. — „Пустите му моми“, „Пусни ми, мамо, Тодорка“), едва в покъсните клавирни концерти използването на фолклорния материал, боравенето с музикалните форми ще придобие органичността на неговия зрял стил. Но макар и ранен, Вторият клавирен концерт носи в себе си белезите на Владигеровия композиционен почерк — музикална фантазия, блясък, широта и мащабност на музикалната драматургия.

АНРИ ГОТИЕ е роден в Париж. Неговото детство носи печата на изключителни музикални способности и необикновен интерес към музикалното изкуство. Своя дебют в блестящата изпълнителска кариера Анри Готие прави през 1941 г. в зала „Гаво“ със Симфонични вариации от Цезар Франк. Дълги години е ученик на мадам Люсет и участник в прочутите курсове за виртуози-пианисти на Маргарита Лонг.

Пианистът е лауреат на редица международни конкурси, между които реномираните конкурси в Остенде (1949), в Женева (1951), във Варшава (1955). Значителен е броят и на неговите гастроли в Париж, Амстердам, Хага, Лондон, Брюксел, Остенде, Копенхаген, Хелзинки, Букурещ, София, Мадрид, Барселона, Женева, Цюрих. Концертира и като солист на Концертното дружество при

Парижката консерватория, оркестъра на Френска Швейцария, Музик колегиум на Винтертур, Радио-симфоничните оркестри на Хелзинки, Коненхаген, Лугано, Букурещ и пр.

От десет години Ари Готие е преподавател в Женевската консерватория; от 1968 г. е председател на международното жури в конкурса за изпълнители (Женева). А през 1970 г. А. Готие е поканен като преподавател („гост — професор“) в Университета във Вашингтон.

В репертоара на Готие съществува определен приоритет на френската музика (и по-конкретно — Клод Дебюси).

Музикалната критика единодушно признава неговия дълбоко поетичен изпълнителски дар, емоционалност и одухотвореност на интерпретацията.

ОТЗИВИ:

„Освен блестящата клавирна техника, Ари Готие притежава в най-висока степен способността да вълнува и да прави слушателите съпричастни на изкуството си“.

ЖЕНЕВА

„Ари Готие разкри напълно характерните черти на своята фина, артистична, чувствителна и дълбока натура“.

СОФИЯ

АЛЕКСАНДЪР ЙОСИФОВ (1940) СИМФОНИЯ № 5 „АСПАРУХ“

Получил своята професионална подготовка при патриарха на българската музика Панчо Владигеров, Ал. Йосифов възприема от него уважението към българския фолклор, стремежа към композиционно майсторство, усета за хармония, колорит и ритъм. Утвърждаването на Йосифов като композитор е съпътствувано от редица творчески успехи у нас и в чужбина: Първа награда на конкурса за симфонични произведения в Триест, специалната награда на конкурса за песни в Сочи (СССР), първа награда на конкурса за естрадни песни „Златният Орфей“ през 1969 г. и др. Тази атестация се допълва и от творчеството на композитора, разкриващо неговия интерес към многообразните жанрове в музикалното изкуство — пет симфонии, радио-опера, мюзикъл „Моряшка чест“, „Тържествена увертюра“, „Реквием 1923 г.“, Концерт за оркестър, Концерт за пиано, Концерт за две пиана и оркестър, кантатите „Запей, Балкан“ и „Октомври“, песни, камерни произведения.

Съществен белег на симфонизма на Йосифов е неговата епична широта, афинитет към мащабност на музикалните форми, към образи, почерпани от героиката на нашето минало и съвременност. Той предпочита широката драматургична линия на изграждане, предполагаща и експониране на активна музикална енергия. Аналогични черти притежава и последната симфония на Йосифов „Аспарух“.

Симфония № 5 е създадена през 1977 година и макар да е с определена прог-

рамност, не третира точно фиксирани исторически събития. Програмността е търсена по-скоро по линията на асоциативната музикална мисъл. Сам авторът споделя по повод своето произведение: „В симфонията не е използван автентичен фолклорен материал, но могат да се открият много характерни за българската народна песен ладови, метрични, ритмични, интервалови и инвенционни особености. Използвани са и някои чисто фолклорни тембри в оркестрацията, включвайки в състава на оркестъра характерни за българския фолклор ударни инструменти“.

